

λάσσης υψος τοῦ ὁποίου ὀφείλεται οὐ μόνον εἰς συσσωρεύσιν ἱφαιστειώ-
δους ὕλης περίξ τοῦ κεντρικοῦ κώνου, ἀλλ' εἰς ὕψωσιν ὁλοκλήρου τῆς
νήσου, ὡς τεκμηριούται ὑπὸ πολλῶν ἀνυψωμένων χαλικοῶδων καὶ ἀμ-
μωδῶν ἀκτῶν, περιλαμβανουσῶν ὄστρακα καὶ ἄλλα εἶδη θαλασσιῶν
εἰδῶν, ζώντων ἤδη ἐν τοῖς ὕδασι τῆς μεσογείου. Ἐκτοτε ἡ κατάστα-
σις καὶ τὸ σχῆμα τοῦ ἱφαιστείου ἔμειναν σχεδὸν ἀναλλοίωτα, παραλ-
λαγέστα δὲ μόνον ὑπὸ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ἐκάστοτε ἐκρήξεων.

Η ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΑΝΤΙΘΕΣΕΩΝ.

Ἡ Ἀμερικὴ πλείστας ὕσας ὡς ἐκ τοῦ χαρακτῆρος, τῆς δόξσεως,
τῆς διανοητικῆς ἀναπτύξεως τοῦ ποιοῦ ἐν γένει τῶν κατοίκων αὐτῆς ἐ-
κτίησας ὀνομασίας, ἀλλ' ἄρα γε ὁ χαρακτηρισμὸς «χώρα τῶν θαυμα-
σιῶν» δὲν θὰ ἤρμοζεν αὐτῇ καταλληλότερον; Ἴδού διατί :

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐφευρίσκουσι τὰ λεπτότερα ἤδη τῶν μηχανῶν διὰ
τὰ βιομηχανικὰ αὐτῶν ἔργα καὶ ὅμως κόπτουσι τὸ κρέας δι' ἐπαργύρων
ἐκ μαλακοῦ σιδήρου μαχαίρων, καταλλήλων νὰ κόπτωσιν οὐχὶ σκληρό-
τερόν τι τοῦ βουτύρου.

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐμφανίζονται ἐν τῷ θεάτρῳ ἐν συνήθει ἐσπερινῇ
στολῇ, ἐνῷ οἱ ὕψηλοί καὶ ἀπελπισίαν προκαλοῦντες πῖλοι τῶν κυριῶν αἰ-
τινες συνοδεύουσιν αὐτούς, ὑποδεικνύσιν ἀμφισμὸν, οἷος ὁ τοῦ περιπάτου.

Ἐκ Νέας Ὑόρκης εἰς Βούβαλον ἡ ἀμαξοστοιχία διασχίζει τὸν ἄερα
μετὰ ταχύτητος 50 ἢ 60 μιλίων καθ' ὥραν καὶ ὅμως δύνασθε νὰ τα-
ξειδεύητε ἐν Καλλιφορνίᾳ διὰ σιδηροδρόμου, ὁ μηχανικὸς τοῦ ὁποίου νὰ τα-
φυκεῖτε ἀπὸ τῆς ἀτμαμάξης καὶ ὁ θερμαστής νὰ ἀποβαίνει, νὰ συναίρει
τοὺς φονευθέντας καὶ νὰ προφθάνῃ νὰ ἐπιβαίνει τῆς τελευ-
ταίας ἐν τῇ ἀμαξοστοιχίᾳ ἀμάξης τῶν ἀποσκευῶν.

Ἐν τῇ μιᾷ τοῦ ζυγοῦ πλάστιγγι, ἔχομεν τὸν ὑπερβολικὸν πρὸς τὸν
νόμον καὶ τὴν τάξιν σεβασμὸν, ὅστις ἀναγκάζει καὶ αὐτὸν τὸν ἑκατομ-
μυριοῦχον νὰ ἴσταται ἐν συστολῇ ἐν τῇ πύλῃ τοῦ ἐστιατορίου τοῦ ξενο-
δοχείου, μέχρις ὅτου ὁ ἀξιόπρεπτος ἀρχιθεράπων συγκαταβῇ νὰ προσβλέψῃ
εἰς αὐτὸν καὶ ὑποδείξῃ αὐτῷ θέσιν ἐν τῇ τραπέζῃ· ἐν τῇ ἐτέρᾳ παρα-
τηρεῖται αὐθαίρετος καταπάτησις τοῦ νόμου ὑπὸ τοῦ σκληροῦ ἄμα καὶ
θρασύδειλου φόνου ἀπροστατεύτων πεφυλακισμένων τῆς Νέας Αὐρηλίας.

Ὀλίγιστα τέρπουσιν ἐν Ἀμερικῇ περισσώτερον ἢ ἡ διαδεδομένη
εὐσπλαγχνία πρὸς τὰ ζῶα (πράγματι δὲ αἱ περισσώτεραι ἀμερικανικαὶ
μάστιγες ἀποτελοῦσι, καθόσον ἀφορᾷ εἰς τὸν χαρακτῆρα αὐτῶν ὡς μέσων
τιμωρίας τῶν ἱππῶν, ἀπλοῦν παίγνιον)· ἐν τούτοις οὐδεὶς νομίζει κα-
κὸν νὰ προσθήσῃ σπουδαῖον βάρος εἰς ἀμάξιον, ὑπὲρ πληρὸν ἤδη φορτίου,
ὑπὸ ἱπποῦ δὲ συρόμενον· κύριος τις μάστιγα παρετήρησεν εἰκοσάδα Ἀ-
μερικανίδων ἱσχυῶς καθημένων ἐν ἐκτροχιασθείσῃ τροχιοδρομικῇ ἀμάξῃ
καὶ ἀπαθὺς προσβλεπόντων εἰς τὸν κοπιῶντα ἀγῶνα δύο ταλαιπώρων
ζώων, πειρουμένων νὰ ἐπαναγάγῃσιν αὐτὴν εἰς τὴν τροχίαν, ἐνῷ ἐν
πάσῃ σχεδὸν ἄλλῃ χώρᾳ, ἐν παραπλησίᾳ περιπτώσει, πάντες οἱ τῆς
ἀμάξης ἐπιβαίνοντες θὰ ἐξήρχοντο ἀράματα πρὸς ἀνακούφισιν τῶν τα-
λαιπώρων ζώων.

Τῇ δημοκρατικῇ τῆς Νέας Ὑόρκης ἀπλότῃ ἐπεφυλάχθη νὰ κο-
σμῇ ἰδιωτικὰς οἰκίας δι' ἐγγλυφῶν ἐπὶ τῶν λίθων, τοσοῦτον ἐξόχως λε-
πτῶν ὅσον μοναρχικὴ πολυτέλεια θὰ ἐχρησιμοποίει ἐν τοῖς ναοῖς μόνον·
ἀλλ' οἱ πόδες τῶν ἀπλοϊκῶν, οἵτινες μετὰ θαυμασμοῦ εἰς αὐτὰς προσ-
βλέπουσιν, δύνανται νὰ πάθωσιν ἐκ τῶν ἴσῃν ἐμπορούντων ἐντύπων, καίπερ
ἦττον πολυτελῶν, ἐγγλυφῶν ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου... Ἡ Νέα
Ὑόρκη εἶναι πράγματι ὡς γυναικεῖα καλλονὴ ἐν αἰθούσῃ χοροῦ, ἥτις
ἀδωμαντίνην μὲν φέρει τιφάν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἔχει ὅμως τοὺς τῶν
ποδῶν δακτύλους ἐξω τῶν ὑποδημάτων.

Ἀγγλος κληρικὸς συνεῖθε νὰ λέγῃ μετὰ τὴν ἐκ τῶν Ἡνωμένων
Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς ἐπιστροφὴν αὐτοῦ, ὅτι κατὰ τινα περίπτωσιν
συνήντησεν ἐν ταῖς ὁδοῖς τῆς Νέας Ὑόρκης παῖδα, ἄγοντα τὸ θοὸν ἢ τὸν
ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, μόνον δὲ καὶ πικρῶς ὀδυρόμενον. Τοῦ ἱερέως ἐ-
ρωτήσαντος, τί εἶχε καὶ ἔκλειεν οὕτω μετὰ λυγμῶν, ὁ θρασύς παῖς ἀ-

πήντησε : «Ἐχάθην· ἡ μαμά μὲ ἔχασε» προεῖπον ἤδη τὸ διαβολικὸν
τοῦτο πρᾶγμα, ὅτι θὰ μὲ χάσῃ ἂν μὴ μὲ προσέχῃ». Ἡ πολιτεία αὕτη τῆς
ὑποταγῆς ἀναμειγμένη μετὰ σφοδρᾶς ἐπικρίσεως, τὸ κράμα τοῦτο
πρωΐμου ἀναπτύξεως καὶ παιδικῆς ἀπλότητος φαίνεται καταδεικνύον
σαφέστατα μίαν τῶν πηγῶν τῶν ἀντιθέσεων, αἵτινες τοσοῦτον εὐκόλως
ἀπαντῶσιν ἐν Ἀμερικῇ. Ὅσον περισσώτερον σπουδάζει τις τὰ προβλή-
ματα τῆς ἀμερικανικῆς κοινωνίας τόσοον ζωηρότερον καθορᾶται ἡ οὐσιώ-
δης ἀλήθεια τῆς ἀναλογίας τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἀτόμου πρὸς τὴν παι-
δικὴν ἡλικίαν κράτους. Δέον ὅμως νὰ ἔχῃ τις ἐν νῷ ὅτι, μολονότι πρόσφα-
τος ἡ τῆς Ἀμερικῆς γέννησις, ὑπὸ πολλὰς ὅμως ἐσώψεις ἐγεννήθη αὕτη
ἡ ὑψηλή, ὡς ἡ Παλλὰς ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς καὶ οὕτω συννεοῖ, κατὰ
περιεργότατον τρόπον τὴν ὀξύνοϊαν τοῦ σοφοῦ μετὰ τῆς παιδικῆς ἀπλότη-
τος. Μικρὰ ἐπὶ τῆς βράσεως ταύτης ἔρευνα θὰ κατεδείκνυσεν ἡμῖν πιθα-
νῶς διατὶ ἡ καλαισθησία νὰ κρύπτηται ὅπισθεν τῆς ἡθικῆς. ἡ δημιουργ-
ρικὴ ἐν τῇ καλλιτεχνίᾳ δύναμις ὅπισθεν τῆς ἐν τῇ μηχανικῇ ἐφευρετικό-
τητος, ἡ πρὸς ἀναπαυτικὴν εὐδαιμονίαν ἰκανότης ὅπισθεν τῆς πρὸς ἐργα-
σίαν ταιαύτης, ὁ πρὸς ἀπλοῦν βίον καὶ σοβαρὰς κρίσεις πόθος ὅπισθεν
τοῦ πόθου ὕλικῆς πολυτελείας καὶ ἐπιδειξέως.

Αἱ πλείστα τῶν μικροτέρων ἐλλείψεων τοῦ βίου ἐν Ἀγγλίᾳ, ὡς
ἡ ὁμίχλη· ἡ κακοκαρία, ἡ ὑπερβολικὴ συμπύκνωσις, ἡ τῶν τάξεων
διαφορὰ καὶ ἡ κοινωνικὴ ὑστέρησις φαίνονται ὅτι εἶναι εἴτε μέρη τῆς
φύσεως αὐτῆς τῶν πραγμάτων ἢ λείψανα πολυχρονίων παραδόσεων.
Τούναντίον ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς πολλὰ τῶν
κατωτέρων τούτων ἐλλείψεων φαίνονται ἐπίτηδες, οὕτως εἰπεῖν, δη-
μιουργηθεῖσαι ὑπ' αὐτοῦ τοῦ λαοῦ καὶ ἐπιδεκτικαὶ ἀμέσου ἄρσεως, ἐν
περιπτώσει καθ' ἣν ὁ λαὸς θὰ ἐπόθει αὐτό. Ἡ γενικὴ ἰδέα περὶ οἴκου
ἐν Ἀμερικῇ κατὰ τὸν χειμῶνα φαίνεται ὅτι ἐγκτεῖται ἐν τῷ ἔχειν πο-
λυτελῆ καὶ πολλὴν τὴν θερμότητα διαχέουσας θερμάστρας. Κύριος τις
διατρίβων πρὸ τινων ἐτῶν ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ καὶ προτίθεμενος ν' ἀπέλθῃ
εἰς Φλωρίδα, ἤκουε παρὰ τῶν φίλων αὐτοῦ νὰ λέγωσιν ὅτι ἀπέρχεται
εἰς τὰ νότια· ἵνα διαφύγῃ τὸ ψύχος τοῦ ἐν τοῖς βορείοις μέρεσι χειμῶ-
νος· ἀλλ' οὗτος ἀπήντα : «Οὐχί, τῇ ἀληθείᾳ μεταβαίνο εἰς τὰ νότια
ἵνα διαφύγω τὴν θερμότητα τοῦ ἐν τοῖς βορείοις μέρεσι χειμῶνος.

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ.

Ἔτρεμεν ἤδη τὸ φῶς τῶν ἀστέρων σβεννύμενον ἄνω
καὶ χρυσαυγὴς ἡ ἑῷα ροδὸν ἐλάμβανε χρῶμα.
Εἰς τὰς ἀκτὰς τοῦ Βοσπόρου προσέπνει ζεφύριος αὖρα
τὰς κορυφὰς τῶν ἀνθῶν θωπεύουσα μετὰ ψιθύρου
καὶ τὰ ἀργύρεα ὕδα' αὐτοῦ αὐλακούσα ἱρέμα.
Κῦμα ἄσθενές μετὰ φλοίσβου τρεμόεν τὴν θῖνα προσεΐχει.
Νήγρετος ὕπνος ἀόρατος ἵπταται ὑπὲρ τὴν πόλιν.
τὴν βασιλίδαν, ἥς πρῶτος ὁ Βύζας ὑπῆρξε δομῆτωρ,
ὄνειροι δὲ νυκτηλάται εἰς πλάνην κρατοῦσιν ἡδεῖαν
τοὺς εὐτυχοῦντας θνητοὺς βαυκαλίζοντες ἐν γοητείᾳ.
Πύργος ὑψοῦται μικρὸς παρὰ τὴν Ἀσιάτιδα ὄχθην,
ὃν περιλούει τὸ κύμα, ὡς κύκνον νηχομένον μόνον.
Φῶς ἄσθενές ἀπὸ τῶν παραθύρων ἐκχέει καὶ τοῦτο
δράγματ' ἀκτίνων προσρίπτει ἐπὶ τῆς ἱρέμου θαλάσσης,
ἥτις αὐτὰ ἀνακλᾷ ὡς σταγόνας πυρὸς ὑδροχρύσου.
Κόραι καλλίμορφοι νύμφαι ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ πηδῶσιν
ἐν τῷ ὕγρῳ κολυμβῶσαι καὶ παίζουσαι, εἶναι δὲ αὗται
αἱ Νηρηίδες τοῦ θεοῦ Βοσπόρου, ἃς τίκτει τὸ κύμα
ἐγκυμονοῦν ἐξ εὐώδους ὁσμῆς τῶν ἀκτῶν, ἃς κοσμοῦσι
θάλλοντες κῆποι, παράδεισοι πνέοντες μῦρα μαγείας.
Ἐν τῷ πυργίσκῳ αὐτῷ κατοικεῖ τις λευκώλενος κόρη.
ἡ βασιλεῖος θυγάτηρ, ἡ πορφυρογέννητος, ἥτις
μόνον παρήγορον στήριγμα ἦν τῶν λευκῶν γηρατειῶν

τοῦ Βυζαντινοῦ κοιράνου. Ἀλλὰ διατί κεκλεισμένην ἐν ἐναλίᾳ οἰκίᾳ κρατεῖ τὴν καλὴν βασιλίδαν !
 Ἄρα γε ἵνα αὐτὴν προφυλάξῃ ὡς ἄλλην Δανάην,
 ἣ ὥσπερ Πέαν Σουλβίαν ἀπὸ τοῦ τῆς Κύπριδος τέκνου ;
 ὦ ! οὐδαμῶς· νῦν περὶ πολλοὺς οἱ χρόνοι ἐκείνοι, οἱ πρῶτοι,
 ὅτε θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου ἱρῶντο θνητῶν θυγατέρων
 Νῦν ἡ στοργὴ τοῦ πατρὸς προσπάθει· πανσθενῶς ν' ἀπορύγῃ
 τὸ φοβερὸν εἰμαρμένον τῆς τλήμονος ταύτης παρθένου.
 Μάγος ποτὲ ἀστρολόγος καὶ μάντις δεινὸς τῶν μελλόντων
 ἔδω χρησμὸν περὶ ταύτης ἀπαίσιον, ὅτι ἐν ἔτει
 ἐκκαδεκάτῳ ἀπὸ τῆς γενήσεως, ἐν Ἰουλίῳ
 θὰ μαρανθῇ φεῦ ἀκαίρως ὑπὸ ἰοδόλου δηχθεῖσα
 ὄφως. Ὁ αὐτοκράτωρ, φοβούμενος ἤδη μεγάλως
 ἔκτισε τοῦτον τὸν πόργον ἐνάλιον, ἵνα φυλάξῃ
 ταύτην μακρὰν τῆς ξηρᾶς, ὅπου ζῶσιν ἀπαίσιοι ὄφεις.
 Ἦτο Ἰούλιος ἤδη καὶ ἔγενε ἡ κόρη τὸ ἔτος,
 ὅπερ ὁ μάντις προεῖπε θανάτιον, ὁ δὲ πατήρ της
 πλήρης στοργῆς προσεδόξα τὴν πόρδον τούτου τοῦ χρόνου,
 καὶ ἡ καρδίᾳ αὐτοῦ ἀνησύχως ἐπάλλετο, ὅτε
 ἐν ἀκατίῳ ἔς τὸν πύργον ἡθύνετο, ἵνα τὴν κόρην
 ἐπισκεφθῇ καὶ ἐπιθέσῃ γλυκὺν ἀσπασμὸν ἔς τὸ ροδὸν
 πρόσωπον, ὅπερ αὐτὸς ὡς εἰκόνα ἐλάτρευε θεῖαν.

* *

Ἐφεγγε νῦν τὸ λυκόφως καὶ ἥρεμα ἦσαν τὰ πάντα·
 μόνος ἡκούετο δὲ θροῦς τῶν φύλλων λεπτὸς καὶ τις φλοῖσθος
 τῶν κυματίων τοῦ κλάπου. Ἀπὸ τῆς ἀκτῆς ἀπεσπασθὴ
 λέμβος λευκὴ καὶ ἡσύχως τὸ κύμα χαράττουσ' ἐχώρει
 πρὸς τὸν λευκὸν φωλὸν τῆς παρθένου, ἐντὸς δὲ τῆς λέμβου
 ἦν εἰς καὶ μόνος ἐρίτης, ἀλλὰ νεαρὸς καὶ ὠραίος.
 — Ὡ ! νεαρὸς καὶ ὠραίος ! ἐπίθετα ἄγρια φθάνου !
 λέξεις ἐγκλείουσαι ἔαρ, χαρὰν, εὐτυχίαν τοῦ βίου !
 ὄνειρα θεῖα, ἡμέρους ἐρώτων, ἄγνὰς ἀπολαύσεις ! —
 Ποῦ, τολμηρὲ νεανία, χωρεῖς, ὅτε πάντες ὑπνοῦσι !
 Μὴ ὑπνοβάτης τις εἶσαι, ἡ μὲν ὑπὸ κράτος ὑπείκαται
 φίλτρου τινὸς ἢ μαγείας ; Φοβοῦ τὴν ὀργὴν βασιλέως.
 Ἄν συλληφθῇς, τῆς ζωῆς σου τὸ νῆμα ἀσπλάγχχνως ἐκόπη.
 « Ἐρως ἀνέκατος μάχαν » τὸ κίνημα αὐτὸ διευθύνει
 ἔρως σφοδρὸς, ὅστις φλέγει τοῦ νέου τὰ λάσσια στήθη,
 ὥστε αὐτὸς ἀψηφεῖ πάντα φόβον καὶ κίνδυνον. Ἐρως
 ὁ καθιστῶν θαρραλέον τὸν μᾶλλον δειλὸν νεανίαν
 καὶ διευθύνων ἀρόβως εἰς πᾶσαν παράτολμον πρᾶξιν.
 Ἐφθασεν· ἔστη ἰδοῦ πρὸ τῆς θύρας καὶ ψάλλει ἡδέως,
 τὴν Νηρηίδα τοῦ βίου αὐτοῦ προσκαλεῖ μετὰ πάθους
 καὶ ἡ λιγυρὰ του φωνὴ εἰς τὰ ὠτὰ της ἐφθασεν ἡδῇ.
 Αἶφνης ἡ θύρα ἡνοιχθή καὶ πρὸ τοῦ οὐδοῦ ἐπερᾶνη
 κόρη λυσίκωμος ὡς Ναΐς καὶ λευχείμων ὡς κύκνος
 ἔχρυσά κόμην ξανθὴν ὡς δεσμεῖδα συρμάτων χρυσοῦ
 καὶ παρειᾶς ραδινᾶς λευκερύθρους ὡς ἔαρος ρόδα
 καὶ ὀφθαλμῶν γλαυκολεύκων μεγάλων θυάδα, ὁμοίων
 πρὸς οὐρανούς· αἰθριῶντας ἐν θέρους ὠραίᾳ πρωΐᾳ.
 Ὅτε μὲ χάριν ἀγγέλου τῇν σύμμετρον ἔσειε χάραν,
 κόνις χρυσοῦ ἐκ τῆς κόμης αὐτῆς διεχέετο πέριξ,
 ὅτε δὲ βλέπουσα πρὸς τι ὡς χάρις αὐτῇ ἐμειδία
 ἔπιπτον πέταλα ρόδων ἀπὸ τῶν ἄβρων παρειῶν της.
 Αὕτη ἡ γόησσα ἦν ἡ δεσμεύουσα τὸν νεανίαν,
 φίλτρα δὲ ἦσαν αὐτῆς ἡ πληθὺς τῶν λεπτῶν της θελήτηρων.
 Ἦν δὲ ὁ νέος υἱὸς στρατηγοῦ Βυζαντινοῦ ἐνδόξου
 καὶ παιδιοῦθεν ὁμοῦ ἀνεστρέφοντο καὶ ἡγαπῶντο,
 πλὴν ἄλλ' οὐδεὶς ἐν τῇ πόλει ἐμάντευσε τὸν ἔρωτά των.
 Ἦσαν ἀμφοτέρω ἔτι πολὺ νεαροὶ καὶ ἡρῶντο
 πλατωνικῶς, ὡς συμβαίνει εἰς οὕτω ἄθωα παιδιὰ.
 Ἄν ὁ πατήρ ἐκ στοργῆς τὴν φιλότατην ἐπόθει νὰ βλέπῃ,
 ὁ νεανίας ἐπόθει αὐτὴν ἀπὸ ἔρωτα θεῖον,

ἄρα θερμότερος ἦτο ὁ πόθος αὐτοῦ. Μὴ δὲ ἔρως
 δὲν θυσιάζει πολλάκις στοργήν ; Μὴ δὲ εἶναι
 πάθος ὑπέρτερον ἢ ἡ στοργή ; ὅτε εἶδεν ὁ νέος
 τὴν χαριτόθρυτον φίλην, ἐπήδησεν ἔξω τῆς λέμβου
 κάλαθον φέρων εἰς χεῖρας λεπτὸν διὰ φύλλων πρασίνων
 κεκαλυμμένον νωπῶν καὶ προεῖπε τῇ κόρῃ τοιαῦτα·
 « Χαῖρε, βασίλεια φίλη, ἀγνὴ δεσποινίς, εὐδαιμόνει ». —
 Πότε λοιπὸν ὁ πατήρ σου ἀπὸ τῆς τερπνῆς φυλακῆς σου
 θὰ σ' ἀπαλλάξῃ ; ὦ ! τότε τὴν χεῖρά σου θέλω ζητήσαι.
 εἶν' ἀρκετὸς ὁ καιρὸς, καθ' ὃν κρύπτω τὸ φλέγον με πάθος
 καὶ νὰ ἀνθέξω ἀδύνατον πλέον καθίσταται ». — « Χαῖρε,
 τῶν παιδικῶν ἡμερῶν μου παρήγορε φίλε, τῷ λέγει
 ἡ νεαρά καὶ τὸ ὄμμα της λάμπει ἐξ ἔρωτος θεῖου.
 Θέλω προσμένει ἐδῶ ἔως ὅτου ὁ μὴν παριπεύσῃ
 ὡς ὁ πατήρ μου μοὶ εἶπεν. Πλὴν σὺ καθ' ἐκάστην πρωΐαν
 ἔργου κρυφίως ἐνταῦθα· ποθῶ συνεχῶς νὰ σε βλέπω » !
 — « Φίλη φιλότατη μοι, φίλη γλυκεῖα τῇ λέγει ὁ νέος,
 ὅταν τοιαῦτα ἀκούω ἀπὸ τοῦ μικροῦ στόματός σου
 ἄφατον εὐδαιμονίαν αἰσθάνομαι, ἡ δὲ ψυχὴ μου
 πλήρης ἀγάπης πρὸς σὲ ἀκραιφνεῖς θεωρεῖ σε ὠραίαν
 ὡς Χερουβίμ· ἡ φωνὴ σου μοι πῇ οὐρανίᾳ ὁμοία
 κατακηλεῖ με σφοδρῶς καὶ εἰς ἐκστάσεις με ρίπτει, ὦ κόρη,
 δέξαι τὸν κάλαθον τοῦτον νωπὰς σταφυλὰς περιέχει,
 ἃς ἐκ τοῦ κήπου μου ὁρέψας κομίζω σοὶ καὶ καθ' ἐκάστην
 θέλω προθύμως σοὶ φέρεи τοιαῦτα τῆς φύσεως δῶρα.
 εἶναι, ὡς σὺ, ὁροσερὰ καὶ λαμπρόλευκα, ὡς ἡ μορφὴ σου.
 ἔχουσι γεῦσιν ἡδέων, καθὼς τῶν μικρῶν σου χειλέων
 ὁ ἀσπασμός. Ἀλλὰ πρέπει, φιλότατη μου, ἵνα σ' ἀψήσω.
 Βλέπεις ἐκεῖ, ὁ φωστὴρ τῆς ἡμέρας ἀνέρχεται ἡδῇ
 καὶ αἱ κορυφαὶ τῶν ὀρέων χρυσοῦν περιβάλλονται χρῶμα,
 χαῖρε, ἐς αὐρίον—χαῖρε καὶ μὴ με λησμονέει », ἡ κόρη
 ἐν συγκινήσει ψελλίζει. Ἐκεῖνος ἐν τούτοις ἐρέσσει
 καὶ ἐν σπουδῇ διασχίζει τὸν λεῖον τοῦ ὕδατος δίσκον
 ἵσταται· ἡ κόρη ἀκόμη οὐδόλως προσέχουσα πέριξ,
 ἀλλ' ἀπλανῇ πρὸς ἐκεῖνον τὰ βλέμματα ἔχουσα ὅλως,
 καὶ ἀσπασμούς ἀερίους διὰ τῆς χειρὸς αὐτῇ στέλλει,
 εἰς τὸν Κεράτιον κόλπον αὐτὸς εἰσελθὼν ἡφανίσθη
 ἐκ τῶν ὁμμάτων τῆς κόρης, αὕτη δὲ τὸ βλέμμα της στρέφει
 εἰς οὐρανούς καὶ ψελλίζει εὐχὴν ἀπὸ βάθους καρδίας.
 εἰς στεναγμὸς δὲ βαθὺς τῆς εὐχῆς της τὸ τέλος σφραγίζει.

* *

Εἶναι ἐσπέρα καὶ ἡδὴ ὁ ἥλιος κλίνει πρὸς δύσιν.
 πλὴν νεφελοῖς μανθῶας τὸν δίσκον αὐτοῦ ἀποκρύπτει.
 Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν βαρὺς δούπος ἀκούεται ἄνω
 καὶ λεπτοτάτας σταγόνας δακρύων τὰ μέλανα νέφη
 χέουσιν ἐπαπειλοῦντα σφοδρὰν θερμὴν καταιγίδα.
 Κίνησις ἔκτακτος λέμβων καὶ πλοίων μικρῶν καὶ μεγάλων
 πέριξ ἐκεῖ τοῦ πυργίσκου ὁρᾶται. Τὸ πλῆρωμα πάντων
 φέρει πενθίμους ταινίας ἐπὶ τοῦ βραχίονος. Ἦδη
 ἐν σκυθρωπότητι πλήρει προσμένουσιν. Ἐκ τοῦ πυργίσκου
 λαμπαδηφόροι πολλοὶ ἱερεῖς μελανεῖμονες πάντες
 φέρετρον φεῦ ! νεκροφόρον κράτουντες ἐξέρχοντ' ἐν τάξει.
 ἵσταται δὲ παρ' αὐτῷ εὐλαβῶς γηραιὸς τις λευκότρις
 γάτος σιγῇ νενευκῶς, ἀπὸ δὲ τῶν θολῶν του ὁμμάτων
 θρόμβοι δακρύων θερμῶν ἀποσταῖναι μετ' ἀλγῆδόνας.
 Εἶναι αὐτὸς ὁ ὑδάτων δεσπότης τοῦ θεοῦ Βοσπόρου
 καὶ εἶναι νεκρὰ ἡ καλὴ του θυγάτηρ, σθεσθεῖσα ὡς λύγνος
 ὑπὸ πνοῆς ἀποτόμου ἀνέμου. Ταλαίπωρε κόρη !
 ἔτι δὲ μᾶλλον ταλαίπωρε γέρον καὶ δύστηνε πάτερ !
 Ἀν ἡδυνήθῃ ποτὶς φεῦ ! ὁ δύσμοιρος ν' ἀποσοθῇσθ
 τὸ πεπρωμένον τῆς κόρης, ὁ μάγος εἰς τοῦτον προσεῖπε.
 Κάλαθον ἐκ σταφυλῶν εἶχον φέρει ἔς τὴν κόρην του δῶρον
 ἐντὸς δ' αὐτῶν κεκρυμμένος ἦν ἔχις μικρὸς ἰοδόλος,

ὅστις λαθὼν εἰς τὴν χεῖρα δεινῶς τὴν ὥραιαν παρθένον ἔδηξε καὶ ἐπληρώθη ἡ πρόρρησις ἢ ἀπαισία.

Κέλῃς πλησίον ἐκεῖ δωδεκάκωπος ἦν ὠρμισμένος καὶ ἐν αὐτῷ ὁ νεκρὸς κατετέθη τῆς τλήμονος κόρης. Μόλις οἱ ναῦται τὰς κώπας ἐγγίσαντες ἔτοιμοι ἦσαν τὰς τῆς θαλάσσης πλευρὰς ἵνα πλήξωσιν, αἶφνης ἠκούσθη θρῆνος ὀξὺς, ὡς κραυγὴ ἀετοῦ διὰ βέλους τρωθέντος, πάντες ἐστράφησαν πρὸς τὴν βοήν ἀποροῦντες καὶ εἶδον νέον πηδῶντ' ἀπὸ λέμβου εἰς λέμβον ὡς λέοντα, ὅστις τρέχει πηδῶν καὶ κρημνοὺς καὶ χαράδρας ἀγρίως διώκων, ἄλλο θηρίον αὐτὸν προσβαλὼν καὶ ἐκδίκησιν πνέει. Φάσγανον φέρει εἰς χεῖρας ὁ νέος ὀξύ, ἀργυρόχρουν, ὥστε οὐδεὶς ν' ἀντικρούσῃ αὐτοῦ τὴν ὀρμὴν δοκιμάζει. Τὸ τελευταῖον ἐποίησεν ἄλμα ἐντὸς τῆς ἀκάτου, ἥτις τὴν κόρην νεκρὰν εἰς τὸ κῆτος ἐκράτει καὶ πάντας τοὺς ἀκολούθους αὐτῇ, πενήτηφόρους ἰρέμα θρηνοῦντας. Ἔστη ὁ νέος ἐκεῖ καὶ βαρέως οἰμώϊας τοιαῦτα λέγει ἐν γόῳ «Παρόντες, ἐγὼ ὁ φονεὺς τῆς παρθένου! Οἷμοι ἡγάπων αὐτὴν ὁ δὲ ἔρως μου ἄμετρος ἦτο, πλὴν ἄλλ' ὑπῆρξεν αὐτὸς φονικός, ἦτο ἔρως κακοῦργος! ἤμην ἐγὼ κομιστής τοῦ καλῆθου, ὃς εἶχε τὸν ὄφιν.— Σύγγνωθι, φίλη θανοῦσα! τὸ σῶμα μου δέξαι νεκρὴ τῆς»! εἶπε καὶ πρὶν τις προφθασῇ τὴν χεῖρα αὐτοῦ νὰ κρατήσῃ πλήττει καίριως αὐτὸν ἐπὶ τῆς παιδικῆς του καρδίας. Αἷμα εὐθέως θερμὸν ἐρυθρόμελαν ὠρμητεν ἔξω ἐκ τῆς βαθείας πληγῆς καὶ ἐν ᾧ! ἀσθενὲς ἐκφωνήσας πίπτει ὁ νέος πρηνὴς καὶ ἐκπνέει πλησίον ἐκείνης, ἦν ἐν τῷ βίῳ ἐκάλει ψυχὴν του καὶ ἐπρεπεν ἴδῃ μὴ ὑπαρχούσης αὐτῆς οὐδ' αὐτὸς ἐν τοῖς ζῶσι νὰ μένῃ.

* * *

Τάφον διπλοῦν τοῦ Βοσπόρου τὸ ἤρεμον κῦμα θωπεύει, τάφον παρὰ τὴν ἀκτὴν τὴν πρὸς τὰ ἔω, δυὰς δὲ συμμετρῶν καὶ εὐθαλῶν κυπαρίσσω σιγῇ κλινουσῶν πρὸς ἀλλήλας χέει σκιὰν ἐπὶ τούτου καὶ μύρον πληροῦ τὸν αἰθέρα. Λέγουσιν ὅτι τὴν νύκτα, ὅποτε ἡ φοῖβη προσρίπτει φῶς ἀθληχρὸν καὶ μαρμαίρει πλειάδων ὑμᾶς αἰδημόνων, ὅτε τὸ κῦμα φλοισβοῦν ρέει, ὥσπερ ποτάμιον νᾶμα, ἂν τις ἐκεῖθεν διέλθῃ ἡδύτατα ᾄσματ' ἀκούει, ὥσπερ ἀγγέλων μελπόντων ᾠδὰς, καὶ σκιὰς δύο βλέπει, ἀσπαζομένας ἀλλήλας ὑπὸ τὰς πυκνάς κυπαρίσσους, ἄφρονος μάρτυς δὲ τούτων παρίστατ' ὁ πύργος τῆς κόρης».

Ἐν Κεσσάνῃ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ Π. ΦΙΛΑΝΘΙΔΗΣ.

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΑΝΤΩΑΝΕΤΤΑΣ.

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγούμενον ἀριθμὸν).

Εἶτα δεικνύων τὴν Μάρθαν, προσέθηκε:

— Ἐπιτηρεῖτε τὴν δεσποινίδα καὶ περιποιήθητε αὐτὴν καθὼς ἀξίζει.

— Ἐμπρός, κυρία, εἶπεν ὁ λοχίας, δεικνύων τὸ δωμάτιόν του εἰς τὴν Ἀντωνέτταν.

Ἡ Ἀντωνέττα εἰσῆλθεν, ἐκεῖνος δὲ τὴν ἠκολούθησε καὶ εἶτα ἔκλεισε τὴν θύραν.

Τὸ δωμάτιον τοῦ λοχίου ἦτο σκοτεινόν, κακῶς φωτιζόμενον ὑπὸ χαμηλῶν καὶ στενῶν παραθύρων. Ἡ τράπεζα καὶ τὰ καθίσματα ἦσαν ξύλινα, ἀμυδρὸν δὲ φῶς ἔρριπτον τὰ ἐπὶ τῆς τρα-

πέζης δίκηρα. Μέγα βιβλίον εὕρισκετο ἐπὶ τῆς τραπέζης ἠνεωγμένον, παρ' αὐτῷ δὲ μελανοδοχεῖον ἐκ μολύβδου καὶ παλαιαὶ ἐκ πτερῶν γραφίδες ἐσπαρμέναι τῇδε κάκεισε. Ὁ λοχίας προσεκάλεσε τὴν Ἀντωνέτταν νὰ καθήσῃ ἀπέναντι αὐτοῦ, ἐκεῖνος δὲ ἐκάθησε πρὸ τῆς τραπέζης.

— Σᾶς δίδω ἑκατὸν σκούδα ἐάν μὲ ἀφήσητε ἐλευθέραν, εἶπεν ἡ Ἀντωνέττα.

— Εἰσθε λοιπὸν τόσον πλουσία;

— Ἴσως.

— Ποία εἰσθε;

— Τί σᾶς ἐνδιαφέρει;

— Ὅφειλω νὰ τὸ γνωρίζω, τὸ ἀπαιτῶ, εἶπεν ὁ λοχίας ἐρεθισθεὶς.

Ὁ λοχίας ἦτο εὐειδὴς μαλάγχρους νέος, μὲ λεπτοφυῆ χαρακτηριστικά, μὲ κομψὸν μύστακα, μὲ διαπεραστικὸν βλέμμα καὶ αὐστηρὸς τοὺς τρόπους.

— Καὶ διατί θέλετε νὰ μὲ γνωρίσητε; Παρεσύρθη εἰς τὸν χορὸν ἐκ τῆς ἀπερισκεψίας μου. Τὸ ὄνομα μου ἀποκαλυπτόμενον δύναται νὰ μὲ καταστρέψῃ διὰ πάντα!

— Καὶ ἐάν ὀρκίζομαι ὅτι θὰ τὸ ἐτήρουν μυστικόν;

— Τότε λοιπὸν ἄγεσθε ἐκ ματαίας καὶ ἐνόχου περιεργίας.

Ὁ λοχίας εἶχε τὰ βλέμματα αὐτοῦ προσηλωμένα ἐπὶ τῶν δακτύλων τῆς Ἀντωνέττας ἐφ' ὧν ἤστραπτε δακτύλιος φέρων ὑψηλὸν ἐμβλημα.

— Αἱ χεῖρες σᾶς προδίδουν, εἶπεν, ὅτι εἰσθε μεγάλη κυρία.

Καὶ ἐδοῦντο ἰσχυρῶς τῷ βραχίονος αὐτῆς.

Ἡ Μαρία Ἀντωνέττα ἀφῆκε φωνὴν καὶ ἠσθάνθη ὅτι θὰ λιποθυμήσῃ. Ἀλλ' ὁ λοχίας τῇ ἀφῆρσε ἐπιτηδείως τὴν προσωπίδα.

Αἶφνης ἤρξατο νὰ κλονῆται, κατέπεσε δὲ ἐξηντημένος ἐπὶ τοῦ καθίσματός του ὑποκώφως λέγων·

— Ἡ Μαρία Ἀντωνέττα!

Εἶτα μὲ παρακλητικὸν τόνον προσέθηκε!

— Συγχωρήσατέ μοι!

Ἡ Μαρία Ἀντωνέττα, ὠχρά, τῷ ἀπάντησε:

— Σᾶς συγχωρῶ, ἀλλὰ ὀρκίσθητέ μοι ὅτι θὰ φυλάξετε μυστικὸν τὸ ὄνομα μου.

— Τὸ ὀρκίζομαι.

— Διὰ πάντα;

— Μέχρι θανάτου!

Ἐξακολουθῶν εἶτα μετὰ μυστηριώδους ἄμα καὶ σταθεροῦ ὕφους, προσέθηκεν:

— Ἄλλως τε, σᾶς ἀγαπῶ τόσον πολὺ ὥστε κατ' οὐδένα τρόπον θὰ θελήσω νὰ σᾶς καταστρέψω.

— Σεῖς; μὲ ἀγαπᾶτε; . . . ὑπέλαβεν ἡ Ἀντωνέττα μετὰ μεγάλης ἐκπλήξεως.

— Σᾶς λατρεύω! Ναί, εἰμαι δι' ὑμᾶς ἄγνωστος, τρελλός, ἔνοχος ἴσως. Ἀλλ' ἀκούσατέ με. Σᾶς εἶδον διὰ πρώτην φορὰν ὅτε ἦσθε σύζυγος τοῦ διαδόχου καὶ ὅτε εἰσῆλθετε πανηγυρικῶς μετ' αὐτοῦ διὰ τῆς Πύλης τοῦ Συνεδρίου. Ἦμην τότε εἰς τῶν ἱππέων τῆς ὑπηρεσίας. Τὸ πλῆθος ἀνευφάνει ὑμᾶς. Μετέβητε μέχρι τῆς Ἀγίας Γενοσέφρας, εἶτα δὲ ἐπανεκάμψετε εἰς τὸ Κεραμικόν. Ἐτρώθη καὶ κατεβλήθη ὑπὸ τοῦ κάλλους σας. Μυριάκις ἕκτοτε ἐμέμφθην ἑαυτοῦ ὡς ἄφρονος, ὡς ἀθλίου, ἀλλὰ τὸ ἱνδαλμά σας οὐδέποτε ἠδυνήθη νὰ ἀπομακρύνω ἀπ' ἐμοῦ. Ἀνῆκον εἰς ὑμᾶς καὶ ἀνῆκω εἰσέτι. Θέλησιν δὲν ἔχω! Ναί, ἐγώ, ὁ ἀπλοῦς ἱππεὺς τῆς ὑπηρεσίας, ὁ ἐλθὼν ἐκ τῆς Βρετάνης, διήγαγον ὀλόκληρον ζωὴν ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν, ἀφ' ἧς στιγμῆς κατὰ πρώτην φορὰν σᾶς εἶδον. Δι' ἐμέ ἀξίζετε περισσότερον ὅλου τοῦ κόσμου. Ἰδοῦ, σήμερον εὕρισκεσθε πρὸ ἐμοῦ, ὥραια, θελκτικὴ, θεία! Ἀ! πόσον σᾶς ἀγαπῶ! Πόσον εἰμαι ἄθλιος!

Ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν του καὶ ἤρξατο νὰ κλαίῃ.